

בס"ד

הסיפורים

שלנו

לתחרות כתיבה

'מרוץ הצבי'

סיפור אמיתי /טליה הרפז 14

שלום, שמי טליה. אני בת 10. מקום מגורי הוא רחובות. אני רוצה קצת לספר לכם על עצמי. אנחנו 4 ילדים במשפחה, יש לי תאומה ושמה הודיה ובנוסף 2 אחים גרשום ונפתלי. הסיפור שאני רוצה לספר לכם קרה שהייתי בת קרוב לארבע שנים, בראש השנה תשע"ה, בבית כנסת חב"ד. מאוד רציתי לרדת לאבי שבקומה ראשונה אבל אמי לא הסכימה. אך אני עמדתי בדעתי וירדתי לאבי. כשהגעתי למדרגות, בא שכן מבית הכנסת של אבי, איבדתי שיווי משקל ופשוט נפלתי... בין המדרגות למעקה. הרגשתי שאני עוד שניה נופלת לקומת קרקע, בסופו של דבר מישהו הרים אותי. אבל זה קרה שוב..... אבל הפעם.. פשוט נפתח לי הראש. מישהו הזעיק את אימי ואחר כך גם את אבי והלכנו יחד לחובש. בדרך בכיתי, ירד לי מלא דם. כשהגענו, התאכזבנו, אמרו לנו שהחובש לא הגיע מבית הכנסת ושנחזור אחרי הסעודה. כך עשינו. חזרנו אחרי הסעודה, החובש שם לי מדבקה במקום שנפתח. עד עכשיו יש לי סימן במקום הזה, אין לי שערות. יש משחה בשביל לגדל. אני חושבת שאני לוקחת מהסיפור הזה מסר מאוד חשוב "להקשיב להורים" רק מרוויחים!

קורונה בביתנו/ ענבר ג'ינו ד

ביום ששי אבא שלי הציע שניקח יום חופש מביה"ס ונלך לטייל בקניון. טיילנו שם קצת ואכלנו פיצה. היה לנו מאד כיף עד שהכל נקטע בבת אחת. אבא קיבל שיחת טלפון מחבר לעבודה שלו - אילן.

אילן אמר לו שיש לו חום והוא עשה בדיקת קורונה ויצא חיובי! אבא שלי נלחץ מאד והתחיל להזיע. הוא חשש שאולי הוא נדבק ממנו כשהיה עמו בפגישה במשרד שלו לפני 3 ימים.

מיד אבא אסף את כולנו והסביר לנו שהוא היה בפגישה עם חולה קורונה ולכן אנו צריכים לחזור הביתה מאחר ואבא צריך להיות בבידוד. לא שאלנו יותר מידי שאלות. "הכל לטובה" אמא אמרה ועשינו דרכנו חזרה הביתה.

אמא המשיכה את הבישולים לשבת, ואנחנו סידרנו וארגנו את הבית ואבא ישב בחדר. המחשבות לא עזבו אותו. אולי חלילה הוא נדבק מאילן.. והחליט ביום ראשון לעשות בדיקת קורונה.

נכנסה השבת, אכלנו ארוחת ערב, אבא שוב מזיע בשלחן השבת, מודאג: "מה יהיה אם חלילה אחרי הבדיקה יגידו לי שאני חיובי? הייתי אצל סבתא וסבא ואני חושש שהם נדבקו, הם מבוגרים והקורונה מאד מסוכנת להם". שיתף אותנו במחשבותיו.

אמא ניסתה להרגיעו ולהגיד לו שאולי הוא לא נדבק בכלל. לא כולם נדבקים.

למחרת בשבת בצהריים אבא התחיל לפתח חום. עכשיו זה כמעט בטוח שאבא חולה קורונה.

אמא נגעה לו במצח להרגיש אם הוא חם. הוא היה מאד חם, אבל היא חשבה שאולי זה בגלל המתח. לעתים בן אדם מפתח חום ונהיה חולה בגלל מצב לא קל שהוא נמצא בו. בכל מקרה, מאותו הרגע הוריי החליטו שאבא מתבודד בחדרו ואנחנו כולנו (אמא שלי ואני ו3 אחיותיי) ישנות בחדר שלי. במוצאי שבת אבא שלי התקשר להזמין תור לבדיקת קורונה.

אמא החליטה לא לשלוח אותנו לביה"ס מהחשש שאולי לאבא יש קורונה ואולי הוא הדביק אותנו. "לא לוקחים סיכון", היא אמרה. נשארים בבית.

אבא היה חלש מאד והחוס לא ירד.

ביום ראשון אבא שלי עשה בדיקת קורונה והתוצאה של הבדיקה הייתה חיובית! זה אומר **שאבא נדבק בקורונה!** הוא היה בין הראשונים שנדבקו בקורונה. אבא הזהיר את כל מי שהיה אתו במגע ואמר להם שהם צריכים להיכנס לבידוד. הוא התעניין כל הזמן בשלומם של סבתא וסבא, הם הרגישו טוב. ולא נדבקו ב"ה.

גם אמא שלי, אני ואחיותיי עשינו בדיקת קורונה. אמרו שתהיה תשובה ביום שלמחרת.

המתח היה גדול. אם חלילה אחת הבנות חולה בקורונה, זה אומר שצריך לסגור את ביה"ס.

למחרת בערב קיבלנו תשובות. אמא הקריאה מהמחשב:

אמא - שלילית. כולן צעקו: "יש"!

אדל- שלילית. כולן צעקו שוב: "יש"!

ענבר- שלילית. "יש"!! היינו חצי רגועות, לא נדבקנו מאבא...

נשארו עוד 2 בדיקות של אחיות שלי שעדיין לא קיבלנו תשובה לגביהן: גילי ונטע.

אמא כל הערב היתה על המחשב, ואז בחצות הייתה תשובה ל2 הבדיקות. כמובן שנשארו ערות..

המתנו בדריכות לתוצאות.

אמא מקריאה: נטע - שלילית, גילי- חיובית!!!

גילי פרצה בבכי... ומיד רצה לאבא שהיה מבודד מכולנו וחיבקה אותו חזק..

וואו גילי חיובית!! היינו המומים כולנו.

יש לה קורונה והיא דווקא מרגישה מצוין. אין לה חום ולא כאבי שרירים... מאד מוזר.. אבל אנחנו לא מתווכחים עם התוצאות.

למחרת בבוקר אמא התקשרה למורה שלה ואמרה לה שגילי חיובית. בעקבות זאת, סגרו את ביה"ס.

גילי קיבלה המון מתנות שהדודות שלחו לה וזה שימח אותה מאוד.

הימים עברו והקורונה עברה מביתנו.

אבא הבריא ב"ה ולגילי עברה הקורונה ואנחנו משוחררים מבידוד ארוך!
ואתמול... לא תאמינו איזו בשורה קיבלנו! התברר לנו שסבתא וסבא חולים בקורונה.. נאחל להם רפואה שלמה! ושהשם יעלים כבר את המגפה הזאת -

אמן!

סוף!

הדובי שלי/תהילה מקייטן ה-4

פעם אחת הייתה ילדה שקוראים לה רותי ולרותי היה דובי שהיא הייתה אתו מאז שהיא נולדה והיא מאוד מאוד אהבה את הדובי שלה היא לא יכלה להיות בלי הדובי אפילו לרגע. כעבור כמה שנים ורותי כבר גדלה רותי בת 12 ובמהלך השנים הדובי שלה כבר נהיה ישן מאוד. אבל עדיין רותי אהבה את הדובי שלה אפילו שהוא ישן. ובבית של רותי יש מנקה, והמנקה ראתה פעם אחת את הדובי של רותי על הרצפה, וחשבה לעצמה שהוא ניראה כמו סמרטוט אז היא החליטה לזרוק אותו והמנקה יצא לחצר וראתה איש. המנקה שאלה את האיש אם הוא רוצה את הדובי והאיש אמר כן למה לא?

המנקה הביאה לו את הדובי והאיש הלך לדרכו המנקה סיימה לנקות וחזרה לבית שלה.

ושרותי וכל המשפחה שלה חזרו הביתה רותי נדהמה לגלות שהדובי נעלם כל בני הבית החלו לעזור לרותי לחפש את הדובי אך לא מצאו את הדובי אמא אמרה אולי נתקשר למנקה ונשאל אותה אם היא ראתה את הדובי? והמנקה אמרה שהיא ראתה את הדובי על הרצפה כמו סמרטוט אז היא החליטה הביאה את הדובי לאיש אחד שעבר ברחוב רותי שמעה את השיחה שהייתה והחלה לבכות אמא של רותי הרגיעה אותה ואמרה אם יסתדר אני יקנה לך משהו חמוד רותי שמחה אבל עדיין היא התגעגעה לדובי. כעבור 6 שנים רותי כבר בת 18 היא התחילה לעשות כבר בייביסיטר והיא הלכה לשמור על ילדים.

לא אחר מאשר ילדיו של האיש שהמנקה הביאה את הדובי רותי הלכה להרדים את הילדים ופתאום היא ראתה את הדובי שהיה שלה רותי החלה לשמוח. ואז שהיא הרדימה את כול הילדים הקטנים אז היא אמרה לילדה שהדובי שהיא עכשיו איתו אז הוא היה שלה אבל אני שמחה שהוא אצל ילדה מתוקה!!! סוף!

הילדה היהודיה/ ברכי שלום ה-2

זה קרה בשלטון הקומוניסטי בזמן שחוק החינוך היה חובה. חנה הייתה ילדה קטנה ובדיוק כשהגיעה לכיתה א התחילה מלחמת העולם השנייה. ההורים שלה לא ידעו מה לעשות עם חנה. כול ילדה הייתה באה לפנימייה קומוניסטית. הם לא ידעו מה לעשות, איך ישלחו אותה למקום כזה, בלי יהדות. ואז הם עלו על הפתרון. הביאו את חנה הקטנה לשכנה הגויה סבטלנה. הם חשבו שאחרי קצת זמן הם יוכלו לקחת את חנה בחזרה. אבל הזמן חלף, הקומוניסטים שלחו אותם לאזור אחר. חנה גדלה אצל סבטלנה. סבטלנה החליטה לשנות לחנה את השם לשם יותר קומוניסטי, היא בחרה בשם גנה. חנה למדה בבית ספר רגיל והמורה אמרה לסבטלנה "איזה ילדה חכמה. מאוד חבל שגנה תתבזבז בבית ספר רגיל. כדאי לה לעלות לבית ספר למחוננים!" גנה עלתה לבית ספר. בית הספר הזה שנא ממש יהודים יותר מה שבית הספר הקודם.

יום אחד גנה וחברות שלה הלכו ברחוב ופתאום ראו יהודי הולך ברחוב. החברות של גנה באו והרימו אבן לזרוק עליו ואז גנה צעקה להם "עצרו! אל תזרקו עליו אבן!". הן הורידו את האבן והיהודי ברח. גנה חזרה הביתה וסיפרה לסבטלנה את מה שקרה היום. פתאום סבטלנה התחילה לבכות. גנה שאלה אותה "מה קרה?"

ואז סבטלנה סיפרה לה הכול. שהשם שלה הוא באמת חנה והיא יהודייה ושהיא לא אמא שלה.

חנה בכתה זמן רב. אז היא קמה והתחילה לחקור הכול על היהדות. היא חיפשה את ההורים שלה היא הלכה ברחוב באזור היהודי. היא נכנסה לבית כנסת וראתה רבי זקן מתפלל ועוד רבנית בצד. היא הבינה שהם דומים לה. חנה שאלה את הרבנית "יש לך בת?" ואז הרבנית אמרה כן הייתה לי בת אבל היא נעלמה במלחמת העולם השנייה. אז חנה התחילה לבכות ואמרה "אמא, אני הבת שלך!!" חיבקה אותה והיא נישקה אותה בלחי ומאז הם

משפחה שמחה ☺-סוף!

"ה' אתנו בכל מצב" / עדי ואיילה חממי ג-1, א-2

זה היה לפני חצי שנה בערך, כשאח שלנו חגג 3 .
נסענו כל המשפחה למירון-קבר רבי שמעון בר יוחאי ופגשנו חברים.
אחר כך נסענו לטבריה טילנו שם בשוק על יד הכינרת
ולבסוף לקחנו סירת מרוץ ושטנו בכינרת.
בהתחלה אבא נהג אחר כך אנחנו הילדים.
כשאח שלנו נהג הוא בטעות איך שהוא כיבה
את המנוע של סירת המרוץ.
נבהלנו ולא הבנו מה קרה . אבא הסביר לנו
שהמנוע (של סירת המרוץ) כבה.
הגלים עלו והסירה התחילה להתנדנד.
פתאום ראינו מספר טלפון על הסירה, החלטנו להתקשר
למספר הזה אבל לא הייתה קליטה
הבנו שצריך לצעוק וכנראה מי שהוא ישמע.
ובאמת מישהו שמע ותוך 10 דקות כבר הייתה
סירת חילוץ על יד הסירה שלנו, אבל הסירה האחרת
לא הצליחה לבדה לחלץ אותנו קראו לעוד סירה ושתייהן
הצליחו יחד לחלץ אותנו.
חזרנו הביתה עייפים אבל שמחים כי בטחנו בה'
שהיה איתנו בכל המסע הזה!

נרות להאיר/ חיהל'ה פרידמן ה-4

שלום ילדים יקרים.

שמי חייה מושקא ומכנים אותי חייהלה.

היום אספר לכם סיפור בנושא נרות להאיר.

אנחנו, כלומר המשפחה שלי ואני עברנו דירה, לפני כן היינו גרים ליד דף רם בקומה 3. היו לנו שכנים ממש טובים והם גרו בקומה ה-2 מתחתינו. הם נהגו לערוך מסיבות שבת ואני גם הצטרפתי. למשפחה הזו היו 3 בנות והיינו חבורת ממש טובות. באחת ממסיבות השבת אחרי קבלת שבת, הסיפור והמשחקים קיבלנו ממתק. כאשר קיבלתי את הממתק שלי עליתי לביתי השארתי את הממתק שם וחזרתי לשחק עם שכנותי עד שאבא יחזור מבית הכנסת. לפתע אחת מהבנות שואלת אותי: אכלת את הממתק שלך? השבתי לה: לא, כי אצלנו בבית לא נוהגים לאכול לפני קידוש. אחרי ששיחקנו חזרתי הביתה ובשבת הבאה באתי שוב למסיבת השבת ואחרי הקבלת שבת חילקו לנו את הממתקים ואז ראיתי משהוא שהפתיע אותי לטובה.....הילדה שבשבת הקודמת שאלה אותי למה אני לא אוכלת את הממתק, השבת היא החליטה לחכות עד אחרי הקידוש ואז לאכול את הממתק. במסיבת השבת הבאה גם אחותה הצטרפה להחלטה הטובה. חשבתי לעצמי, לא ידעתי שיש לי כל כך הרבה כח להשפיע על אחרים... אני בטוחה שגם לכם יש את הכוח, אז תנסו גם אתם להשפיע על הסביבה שלכם וזה בוודאי יקרב את הגאולה. שלכם חייהלה

לפעמים חלומות מתגשמים/יסכה כהן ה1

השופט שרק, ולא האמנתי שזה קורה לי. שבועיים לפני: בית הספר. השעה שתיים עשרה חמישים וחמש- חמש דקות לפני סיום הלימודים. המנהלת נכנסה לכיתה, וכמו תמיד ישבנו הכי יפה שאפשר למרות שכבר לא יכולנו וחיכינו רק ללכת הביתה, כמובן... המנהלת הוציאה מתיקה דף מקופל והתחילה לקרוא: "בתקופת החורף תתחיל תחרות ספורט שתהפוך לשנתית. מכל בית ספר ישלחו חמישייה של הבנות הטובות ביותר בספורט. מכל חמישייה תבחר הקפטנית של הקבוצה, והיא תנהיג אותה. בהצלחה!" אם עד עכשיו חשבתי שרציתי ללכת הביתה, אז כרגע רציתי כפליים. הפעמון צלצל וכבר הייתי בחוץ, רצתי הביתה. הגעתי ובקושי אמרתי שלום. אכלתי במהירות ורצתי לחצר האחורית של ביתי.

אם עדיין לא הבנתם- אני התלמידה הטובה ביותר בספורט מהכיתה שלי. האמת היא, מכל בית הספר. כל יום אני מתאמנת כמה שעות (!) לתחרות ומחכה ליום המיוחל. יום לפני התחרות חזרתי מבית הספר והודעתי למשפחתי בהתרגשות- "אני הקפטנית!" אימא שלי נורא שמחה בשבילי, וגם אבא. הלכתי לחצר האחורית שבה אני מתאמנת תמיד. רצתי ורצתי ולא שמתי לב לאבן יחסית גדולה שעמדה בדרכי... בית חולים. השעה 7 וחצי בערב. אני במיטה קטנה. עם גבס ברגל. גבס. ברגל. "לא..." מלמלתי "לא! זה לא יכול להיות!" לא רציתי להאמין. התחלתי לבכות. הורי ניסו להרגיע אותי, ללא הצלחה. למחרת, אחרי שנרגעתי מעט וכבר התחלתי להשלים עם העובדה, נודע לי שנעמה שהייתה גם היא בקבוצה שלנו נהייתה הקפטנית החדשה. שמחתי בשבילה כי היא באמת התאמנה המון אבל מצד שני גם אני נורא התאמצתי כדי לקבל את התפקיד. הגענו לתחרות אמא ואני ופשוט רציתי שהאדמה תבלע אותי. לא יכולתי להאמין, עד שלא אחר מהצלצול של השעון המעורר העיר אותי. הסתכלתי על השעון, פיו! חשבתי, עכשיו רק שבע התארגנתי ויצאתי בדרך חשבתי על החלום שלי גם חשבתי שאם חלמתי את אז יכול להיות שאני באמת רוצה את זה אז בסך הכל חבל, טוב אולי גם מזל אני לא רוצה שהרגל שלי תשבר נכון?! נכנסתי לכיתה הורדתי את התיק את והתיישבתי במקום שלי. המנהלת נכנסה לנו באמצע שיעור חשבון: "אני מתנצלת שאני מפריעה, אבל יש

לי הודעה חשובה: חלקכן אשר אחיות שלהן למדו פה בשנים הקודמות יודעות שכל שנה לכיתה ה' מתקיימת תחרות העוסקת בספורט, והבנות הטובות ביותר יהיו בקבוצה ויתמודדו מול קבוצות מבתי ספר אחרים. מאחלת הצלחה לכולכן. " והמנהלת יצאה מהכיתה. 'לפעמים חלומות מתגשמים...' חשבתי וצחקתי לעצמי. השעה שש אחר הצהריים. חזרתי עם אבא ואימא שלי מהתחרות הגדולה ובין כפות הידיים שלי ניצב גביע הניצחון.

דבורה לאה בורוכוב ה1

שלום שמי דבורה לאה בורוכוב ואני לומדת בכיתה ה1 בבית ספר חב"ד בנות ברחובות. רציתי לספר לכם על מקרה מפחיד שקרה לי לפני כמה שבועות. אנחנו קבוצת ילדות שגרות בשכנות ויש לנו המון סיפורים בשכונה. פעם אחת בשבת הלכנו לגינה לשחק מחנניים. תוך כדי משחק, הכדור התגלגל והתרחק מאיתנו. ביקשו ממני להביא את הכדור ואני התחלתי ללכת לכיוון. אך פתאום אני רואה כלב גדול, ענק ומפחיד ואני פוחדת מכלבים, מאוד פוחדת! אז חיכיתי שהכלב ילך ואז שכנה שלי – נקרא לה יעל- ששיחקה יחד איתי במחנניים ראתה שלוקח לי מידי הרבה זמן להביא את הכדור חזרה, אז היא באה אחרי בהליכה מהירה. הכלב זיהה שהיא רוצה את הכדור אבל גם הוא רצה את הכדור ולכן הכלב נשך ליעל את היד. הייתי בהלם לא האמנתי שאני רואה במו עיני כלב שנושך ילדה, ולא סתם ילדה אלא את השכנה שלי!! בעלת הכלב הופיעה ואמרה לנו בטון גבוה שלא רצים ליד כלב והלכה לה יחד עם הכלב שלה. אחר כך רצנו אחרי האישה כדי לדעת איפה היא גרה והיא שמה לב שאנחנו רצים אחריה אז היה בריחה לבית שלה אבל אנחנו הספקנו לראות איפה היא גרה.

מאוחר יותר ההורים של יעל רצו לדעת באיזה כלב מדובר כדי שיוכלו לטפל בנשיכה של יעל. אנחנו הראינו להם את הבית של האישה עם הכלב.

אחר כך אבא ואמא של יעל טיפלו בעניין ובינתיים בשכונה כולם חיכו להוריים של יעל כשהם חזרו כולם שאלו מלא שאלות. אחות של יעל אמרה לנו שאמא שלה שאלה איפה אמא שלכם ואז ילד אחד אמר שהיא ישנה והשני אמר שהיא לא בבית.. מזה הם הבינו שהם מתחמקים...אחרי זה הכניסו את הכלב להסגר ואת יעל לקחו לטיפול רפואי.

. וזהו ניגמר הסיפור מקווה שנהנתן מהסיפור והמסר שרציתי לספר לכם הוא זה שלפעמים הפחד יכול לגרום לנו לשמור על עצמינו להתראות!!!!

החידון הפסקה בבית ספר:

שמואל חושב לעצמו: כל הילדים יוצאים לשחק ורק אני לא. למה? למה הייתי חייב להשתתף בחידון הזה? והוא התחיל לבכות אני בודד פה, בודד! כל הילדים משחקים עכשיו בחוץ ורק אני לא אף אחד לא מתייחס אלי אני מרגיש כמו אוויר.

חודשים לפני כן: נגמר השיעור והתחיל ההפסקה כיתה ו'1 הכיתה של שמואל שחקה תופסת במגרש באמצע המשחק לוי חזר עם חדשות מסעירות הוא אמר: "שמעתי את המורים מדברים על חידון עם הרבה בתי ספר!!" צעק לוי. ואני שקעתי במחשבות. אפרים תפס אותי אבל זה לא היה משנה לי, חשבתי רק על החידון ועל איך שאני ינצח. אחרי 10 דקות של חלומות על החידון חברי הטוב מענדי דפק לי על הגב ואמר לי: "נגמר ההפסקה והמורה נכנס לכיתה" התנערתי ממחשבותיי ורצתי לכיתה. היה אמור להיות לנו שיעור תורה אבל המורה אמר שהוא רוצה לדבר איתנו על משהו. כולם היו קשובים כי כולם ידעו שזה קשור לחידון, והמורה אמר שהחליטו לעשות חידון על התנ"ך לבתי ספר רבים. כל הילדים התחילו לשאול שאלות: מתי? איפה? מי? ועוד שאלות... המורה אמר שעם ימשכו לצעוק ככה הוא לא יוכל להמשיך לדבר, והכתה השתתקה. והמורה המשיך: "החידון יהיה בעוד חודש בדיוק. בעוד שבועיים יהיה מבחן בכיתה, הילד שיקבל את הציון הכי גבוהה במבחן הוא יהיה הנציג של הכתה בחידון הגדול. הכתה המנצחת בחידון תזכה לטיול לחרמון כל כך רצייתי להגיע לציון הכי גבוה בכיתה.

לאחר שבועיים: על הבוקר אחרי התפלה היה המבחן המורה חילק את המבחן וכשלקחתי אותו ראיתי שהוא היה עם 15 עמודים! המבחן היה קשה מאוד ולא כל כך ידעתי את התשובות הסתכלתי על הילדים מסביבי ראיתי שכולם לא כל כך מצליחים לאחר יומיים המורה חילק את המבחנים כשקבלתי אותו ציפתי לקבל 100 אבל קיבלתי 93 אמרתי לעצמי: "לא נורא פעם הבאה" כשהמורה אמר מי יהיה הנציג ראיתי שהוא מתלבט ואז אמר שמואל ושאוּלי קיבלו 93 והם המנצחים אני ושאוּלי צעקנו משמחה זה היה נראה כאילו עשינו תחרות מי יצעק יותר בקול אמרתי לשאוּלי שנינו נהיה הנציגים בחידון!

ואז המורה אמר שלא בדיוק והוא יעשה מבחן עם 5 שאלות ומי שיצליח את הכמות הגדולה ביותר של השאלות הוא יהיה הנציג.
טיפה התאכזבתי כי לא רציתי עוד מבחן. המורה הביא את חמשת השאלות כבר באותו היום. באותו הזמן שכתבתי את התשובות נקשו לי השיניים ממתח. מיד כשגמרנו את חמשת השאלות המורה אמר שאני יהיה הנציג. רציתי לצעוק מאושר! אבל לא רציתי עוד יותר לצער את שאולי. בכל שאר הימים למדתי כל הזמן אפילו כשאכלתי!

לאחר שבועיים הגיע יום החידון הגדול. כל הכיתה שלנו נסעה לאולם בתל אביב. כל הנסיעה הם עודדו אותי וצעקו: "שאולי אנחנו עוד נסע לחרמון!" כשהגענו רעדתי ממתח ומפחד שאני לא יצליח. כשעליתי לבמה מסביבי היו הרבה ילדים, המנחה התחיל ואמר: החידון יתחלק לשני חלקים, חלק ראשון שאלות בעל פה והילד שיענה ראשון הוא יזכה ב50 נקודות. והחלק השני הוא שכל אחד יקבל 10 שאלות אתם תצטרכו לענות על כמה שיותר ב3 דקות על כל שאלה מקבלים 100 נקודות.

החלק הראשון התחיל היה ילד שהצליח לענות ראשון על 5 שאלות, אני הצלחתי לענות על 4, ראיתי את הילדים מהכיתה שלי מעודדים אותי. החלק השני התחיל המנחה חילק את הדפים היו שם שאלות מאוד קשות אבל עניתי על כל השאלות לא ידעתי עם הם נכונות אחרי 10 דקות הוא חילק את הדפים חזרה ראית שעניתי נכון על 7 שאלות ואז הוא אמר ברמקול שישרוליק כהן המנצח!

כשהוא אמר את זה כמט בכיתי. כשירדתי מהבמה כל הילדים מהכיתה שלי התחילו לצעוק עלי. אני התחלתי לבכות אבל הם לא התייחסו.
כל הדרך חזרה שמעתי שילדים אומרים איזה מעצבן השמואל הזה ועוד כל מיני דברים כאלה.

אחרי זה אף אחד לא הסכים שאני אשחק איתו. אמרתי את זה פעם להורים שלי הם אמרו שאני אנסה לא להתייחס לדברים שהם אומרים לי.
למחרת בבוקר אמא שלי העירה אותי. ואמרתי לה: "אני לא רוצה לבוא לבית ספר" היא שאלה אותי עם זה קשור לחידון ולא עניתי. אחרי זה ראיתי אותה

קוראת לאבא שלי לחדר. והם דיברו שם הרבה זמן. ואז הם שאלו אותי אם אני רוצה שהם יתקשרו למורה שיגיד לתלמידים, הנהנתי בחיוב. הם התקשרו למורה שלי ואמרו לו שאני ספרתי להם שהילדים בכיתה לא משתפים אותי במשחקים שלהם.

המורה אמר שהוא לא ידע על זה כלום והוא יגיד את זה לתלמידים שלו. המורה הסביר לילדים שאני לא בא לבית ספר בגללם. והם מאוד התייחסו לזה. יום למחרת גם לא הגעתי לבית ספר, פתאום שמעתי דפיקות בדלת וארבעה מחברי כיתתי הגיעו והביאו לי מכתב. פתחתי אותו והיה כתוב שמה שליחה בגדול. הבנתי הכל.

יום למחרת הגעתי לבית ספר ולא הרגשתי שיומיים לפני אף אחד לא רצה לשחק איתי. מזה צריך ללמוד על מידת אהבת ישראל.

הבידוד והברית/ מוסי וילהלם ג-1

יום ראשון הגיע היום הראשון. לבידוד דינוש כמה משום מה מוקדם, בגלל מה זה יכול להיות? חשבה לעצמה "כנראה בגלל הבידוד בפעם הראשונה שלנו" ונטלה ידיים.

בחדר הבנים דלק כבר האור היא פתחה הדלת ומה נדהמה כאשר היה שם "מניין" היה שם 5 בנים מהמשפחה ועוד 6 ילדים ממשפחת כהן. הילדים סיפרו לה שמשפחת כהן גם בבידוד ואימא הרשתה להם לבוא.

דינוש הבינה "היום יהיה קשה עם ה'זומים' הרי הגיעו עוד 6 ילדים מה יהיה?". היא אכלה עוגה עם תה והתארגנה לזום "מקסימום כל הבנים יהיו במחשב אחד" ואז נכנסה לזום...

אימא נכנסה לחדר הבנים וראתה "תפילה" כל הבנים התפללו ביחד, להם אין זום של תפילה, היה ספר תורה מגלילים, ארון קודש – ארון הבגדים, הטליתות משמיכות ותפילין סרטים.

היה יום מוצלח עשו "קפסולות" בארוחה.

ב- 56: 4 אימא אמרה להם: "עכשיו נולד לכם בן דוד חמוד וקטן אם אתם רוצים לבא לברית אז צריך בדיקת קרונה, קודם כל צריך לחלק לקבוצות. נכון שיש לנו אוטו גדול עם 7 מקומות אבל עכשיו אנחנו 13 ילדים אז נתחלק.

קבוצה ראשונה יהיו ילדי משפחת כהן ואנחנו בקבוצה השניה, מקובל על כולם? יוצאים! משפחת כהן בואו אחרי ומשפחת לוי תתנהגו יפה טוב" "בסדר אימא" קראו הילדים.

לאחר 3 ימים התקבלו התוצאות כולם היו שליליים.

ויכלו להשתתף בברית...

מושקא טוברי ה-2

הכול התחיל ביום חמישי. אבא ואמא הסתודדו בשקט במטבח המון זמן. "מה קרה" שאל מנדי בו השש בסקרנות המוכרת שלו ואבא אמר "סבלנות חמודי בארוחת ערב נספר לכם הכל" הוא הבטיח.

אני ומנדי התקלחנו מהר וסידרנו מהר כל אחד את החדר שלו. אספנו את הכל מהסלון ולא רבנו כדי ש לאבא לא יהיה שום תרוץ לא לגלות לנו את הסוד המסתורי. "נו מושקי מהר" הפציר בי מנדי כל הזמן.

"טוב" פתח אבא בארוחת הערב "יש שלושה ילדים שההורים שלהם לא מרגישים טוב ולא יכולים לגדל אותם ולכן מחפשים להם בית. בשבת הזאת אנחנו נבדוק אם הבית שלנו מתאים להם" אחרי דקה של הלם התחלנו להמטיר על הורינו מטר שאלות "למה ההורים שלהם לא יכולים לגדל אותם" "הם בכלל מכירים אותנו" "באיזה גיל הם" "כמה בנים כמה בנות" "הם ישנו ביחד איתנו או בנפרד?"

"רגע רגע חמודים. ההורים שלהם מאוד חולים ולכן הם לא יכולים לגדל אותם. מחר אני הולך להביא אותם ונכיר אותם בשבת. ועכשיו קדימה למיטות שמחר יהיה לכם כוח. לילה טוב" צחצחנו שיניים תוך כדי שמיליון מחשבות מתרוצצות במוחינו. אמרנו לילה טוב ונפרדנו כל לחדרו.

כעבור יום הלכנו למוסדות. חשבנו רק על זה. אפילו לא השתדלתי להקשיב בכיתה. המורה סברה שאני לא מרגישה טוב ושאלה אותי כמה פעמים מה שלומי ואם אני איתם בכיתה... בסוף היום הלכתי לאסוף את מנדי וכל הדרך חשבנו ודיברנו על שלושת הילדים החדשים.

הגענו הביתה ואבא לא היה בבית. אמא אמרה "אבא הלך להביא את הילדים" ובדיוק באותו רגע שמענו צפירה מכיוון החניה הלכנו מהר וראינו את אבא יורד מהאוטו ואיתו בת אחת ושני בנים.

עלינו איתם הביתה. אמא קבלה אותם בחיוך והציעה לכולנו כוס מיץ פטל קריר ועוגה. עשינו היכרות חני בת 10 (בגיל שלי) חיים בן 6 (בגיל של מנדי) וברוך הקטן בן שנה וחצי.

שאלנו אותם "איך אתם רוצים להתמקם" והם רצו להיות שלושתם בחדר אחד, הגדול. אז זה אומר שאני ומנדי נהיה ביחד בשבת, בחדר הבינוני.

נכנסה שבת. אני אמא וחני הדלקנו נרות, וכולנו ישבנו בסלון, חוץ מאבא שהלך לבית כנסת. ברוך נרדם על השטיח אני וחני דיברנו וחיים ומנדי שחקו בקולי קולות במרוץ מכוניות וכעבור כמה זמן ברוך התעורר. ניגשתי אליו והרמתי אותו וחני באה ואמרה לי "תורידי אותו הוא לא אוהב שמרימים אותו" ולקחה לי אותו. קצת נעלבתי אבל אמא חייכה אלי חיוך מבין ומרגיע. אבא הגיע ועשה קידוש והקינוח של אמא היה יותר מושקע מתמיד. טוב ברור למה.

בבוקר יצאנו לגינה ושיחקנו. ברוך נפל והתחיל לבכות ואמא שלי הרימה אותו וחני קפצה כנגדה ואמרה לה "את לא אמא שלו אני צריכה להרים אותו" ואימי ענתה לה "את אחות נהדרת, בואי ננסה לראות אם הוא יכול להתרגל גם אלינו, אם אתם נשארים אנחנו כמו משפחה גדולה, ואני האמא של כולכם". נראה שחני הבינה, כי היא נתנה לאמא לטפל בברוך..

כעבור זמן מה הלכנו הביתה לאכול סעודה שניה ואימי ספרה סיפור מצחיק מספר עם תמונות.

יצאנו לטיילת הפעם גם אבא בא איתנו התיישבנו כל המשפחה על הדשא ואמא שאלה "איך אתם מסכמים את השבת" "כיף" אמר מנדי "נכון" הסכים חיים "לא משעמם" אמרתי אני "הכרתי חברה חדשה" אמרה חני בהסמקה, והביטה עלי. "אתם רוצים להישאר?" שאלה אימי "כן" אמרה חני וחיים הנהן בשמחה

יצאה שבת עשינו הבדלה והפעם עם חמישה ילדים סביב השולחן.

החגיגה שלא תשכח/ כתבה מושקי דערן כתר ב-1

שלום קוראים לי רבקי ואני רוצה לספר לכם ספור, לפני שנתיים הייתי בכיתה ה', חברה שלי, חני הזמינה את כלם לחגיגה פתתית.

פתתית? הכונה לאלה שבחברה.

כלנו הגענו לחגיגה בלי שאף אחת מאלה שלא בחברה נגיעו. התחלנו לשיר, וחני הביאה פיצות וממתקים לכלם. אבל חני שכחה להזמין את חדוה. חדוה היא החברה הכי טובה של חני, ודוקא אותה היא שכחה להזמין.

פתאום דפיקות בדלת. המשכנו לשיר, ובפתח עמדה חדוה ואז היא אמרה לחני:

"באתי להביא לך את התיק ששכחת אצלנו אתמול" ואז היא שמעה אותנו

שרות, היא התקדמה קדימה לתוך הבית ואז חני אמרה: אוי! סליחה שכחתי

להזמין אותך. זה בסדר! אמרה חדוה, ה' רצה שאני נרגיש איך מרגישות הבנות

שאף פעם לא מזמינים אותן. בואו נחליט, מזמינים את כלן גם אם הם לא

חברות שלנו! זהו נגמר הספור ואני חושבת שפכה הכי טוב להתנהג.

הכובע והשמחה/מושקי לוין ב-2

משל

פעם אחת היה איש שלא רצו לעשות איתו עסקים יום אחד הוא טייל בירושלים
וקנה כובע. פתאום בא אליו ילד ואומר לו: "הכובע מרשים עליך".
הלך לעבודה שלמו לו מלא כסף, הלך לשאול מישהו האם תרצה לחתן את הבת
שלי עם הבן שלך? בטח
הגיע לבית ורצה להראות לאשתו את הכובע
ואשתו אומרת לו:
"איזה כובע?"
הוא הולך לראות אותו
והנה אין כובע!
ואז הוא נזכר ששכח את הכובע בחנות.

נמשל

שרק אם אנחנו שמחים רואים את זה עלינו
גם בזמן שלנו בנגיף, רואים מתחת למסכה את החיוך שעל הפרצוף

הרמב"ם/מושקי פוקסמן ה-1

רבי משה בן מימון הנקרא בקיצור הרמב"ם, היה ענק בתורה ובחכמה, פוסק הלכות, פילוסוף ורופא. הרמב"ם, נולד לפני כ-900 שנים בערב פסח, למשפחה חשובה בעיר קורדובה שבספרד. אביו רבי מימון, היה גדול בתורה ושימש דיין בעירו.

בילדותו התקשה משה הצעיר בלימודיו, והדבר גרם לו צער רב. ערב אחד הלך הילד לבית הכנסת, והתפלל לבורא עולם בבכי ובתחנונים עד שנרדם. כשהתעורר הילד בבוקר, הרגיש לפתע שנפתחו בלבו מעיינות החכמה. מאז הבין היטב את כל

אשר למד והתמסר ללמוד התורה. עברו שנים והוא נודע ברבים כתלמיד חכם גדול בעל כישרונות נדירים, ויהודים וגויים העריצו אותו מאוד. כשהיה הרמבם בן שלוש-עשרה ההחלה בספרד תקופת השמד. זו הייתה תקופה קשה שבה הכובשים המוסלמים גירשו מספרד את כל מי שלא הסכים להמיר את דתו ולהתאסלם. אף יהודי קורדובה, עירו של הרמבם נקלעו למצוקה גדולה. כדי להינצל מרוע הגזרה, התחזו מעטים מהם למוסלמים, אבל בסתר המשיכו לקיים את מצוות התורה. לעומתם רוב היהודים סירבו להתנהג כאילו הם מוסלמים. בעצת אביו של הרמב"ם, העדיפו רוב יהודי קורדובה לברוח מן העיר, וביניהם משפחת מימון.

המשפחה נדדה מעיר לעיר ברחבי ספרד ומרוקו, שהיו תחת שלטון המוסלמים. בכל מקום שהגיעו אליו, פעלו הרמב"ם ואביו כדי לעודד ולחזק את היהודים הסובלים. בגלל פעילותם זו גדולה מאוד הסכנה שנשקפה לבני משפחת מימון, ולכן החליטו לעלות לארץ ישראל. המצב באץ ישראל היה קשה והם נאלצו לעבור למצרים.

באותה תקופה היה במצרים מרכז יהודי גדול ומפואר. הרמב"ם התקבל שם בכבוד גדול והתמונה לראש הדיינים בעיר פוסטאט-היא קהיר. בפוסטאט עשה הרמב"ם חיל ושמו יצא לתהילה למרות גילו הצעיר. עם הזמן ראו בו כל הקהילות היהודיות שבמצרים וסביבתה רב ומנהיג חשוב.

מנהרות הכותל / תהילה חי'ה כהן, 14

האוטובוס עצר, והילדות הנרגשות נצמדו זו לזו בחשש. הרי הן הגיעו למקום לא מוכר ושוקק חיים. אולי יאבדו בדרך? היו שם אנשים נשים וטף, חלקם עם סידורים וחלקם בלי. היה ניתן לחוש את הקדושה באוויר.

הילדות הלכו אחרי מורתן, חי'ה, אל הכותל. הצפיפות הייתה נוראית, וכל ניסיונותיהן להגיע ממש למול הכותל, היו לשווא. הילדות התפללו כחצי שעה, ואז המשיכו בדרכן לעבר מנהרות הכותל.

ברגע הראשון שראו את המקום, נפער פיהן בתדהמה. המקום היה יפיפייה. אבנים ישנות היו בקירות, גילופים ישנים שהיטשטשו והכל היה עתיק. ריח מסתורין היה באוויר. "בנות" המדריכה שרה, הפרה את תדהמתן, "קדימה, נמשיך בסיור". הילדות התקדמו עד שהגיעו למקום מקסים. הן שהו שם כרבע שעה והתקדמו הלאה. כולן, חוץ משתיים שהיו מרותקות למחזה משובב העין ולא שמטו את עיניהן משם.

רק כעבור שבע דקות שמו לב להיעדרותה של קבוצתן. חני ורבקי, הילדות האבודות, ניסו לשווא לתור אחר הקבוצה. במר להן, פנו קדימה במטרה לצאת מהמנהרות. מה שהן לא ידעו זה, שהן הולכות בדיוק לכיוון ההפוך. במקום ללכת אחורה, הן הלכו קדימה אל עומק המנהרות...

רבקי, בטוח שהכיוון הזה הוא הדרך ליציאה. אמרה חני, וכך הלכו הילדות, חצי שעה, תוך שהן מחפשות את הקבוצה שלהן. לבסוף, אחרי חצי שעה מורטת עצבים, מצאו השתיים דלת חורקת וישנה בלי ידית, עם כפתור אדום עליה. זיק חשוד ניצת בעיניהן, והסקרנות החלה מכרסמת במוחן. מה יכול להיות כאן?? חשבו-התלבטו.

לבסוף, במבט אחד, החליטו. בידים רועדות לחצו על הכפתור. סביר להניח, שאם היו יודעות מה מצפה להן שם, היו נמנעות מלכתחילה מללחוץ על הכפתור...

לאחר הלחיצה, הדלת נפתחה בחריקה צורמנית וחזקה. ופתאום נגלה לעיניהן מחזה עוצר נשימה.... החדר היה קטן, אך מלא בשרידים, עתיקות ודברים ישנים שהן לא ידעו על קיומם. "מה זה השרידים האלה?" תהו בהתרגשות שהלכה וגברה מרגע לרגע. אך פתאום, בו---ם! הדלת, שהשתחררה

מהיד שלפתה אותה, נטרקה בקול רעש גדול ו... השתרר חושך בחדר הקטן והאפלולי, והבנות, שהיו מוקסמות מהעתיקות, קפצו בבהלה. כשראו מה קרה החווירו כסיד, איך תוכלנה לצאת מהמקום אפוף המסתורין הזה? כי על הדלת מבפנים, לרוע מזלן, לא היה מאומה חוץ מחור קטנטן בתחתית הדלת, שלמזלן, הכניס קרן אור קטנה. קרן של תקווה. הילדות המפוחדות לא שלטו בעצמן והחלו לבכות. לאחר דקות ארוכות, התעשתה רבקי ואמרה: "לבכות, לא יעזור לנו עכשיו, חני, אמרה ונתנה בחני מבט נוקב, "בואי נתפלל לה". וכך, צמד החברות, התפללו לה'.

"ה', רק אתה יכול להציל אותנו. בבקשה ה'! אנחנו בכותל, בשריד בית המקדש, אנא שמע את תפילתנו. לא יכול להיות שנתקע פה לנצח!" התפללה חני מעומק ליבה. גם רבקי התפללה: "ה' תעזור לנו לצאת מפה בשלום, איני יודעת עוד כמה זמן נשהה במקום המפחיד הזה. ואני רוצה את אמא ואבא."

לפתע, שמעו הילדות קול פסיעות עמומות, מיד רצו לחור הנקוב בתחתית הדלת ובלב הולם הציצו החוצה הייתה זאת אישה צעירה עם תינוק בידה שהתקדמה לה לאיטה לכיוון החדרון בו שהו הילדות. "הצילו!", "הצילו" בקעו הצעקות מגרון שלהן, והסבו את תשומת ליבה של האישה. "מה זה? האם שמעתי צעקות מהחדר המוזר הזה?" תהתה האישה.

לבסוף נכנסה האישה והוציאה את הבנות. שהחיינו! לאחר טלפון בהול מצאו הילדות את קבוצתן וחזרו לביתן בשלום.

- - " ברוך שומע

תפילה" --

עידוד מהבידוד! / מנוחי חיות ה-4

"אוף! שוב החיה זו! מה יש לה ממני? למה היא תמיד מסיטה בנות לא לשחק איתי? אז היא מלכת הכיתה זה אומר שאני צריכה לסבול ממנה אנחנו בכיתה ו'!" חשבתי לעצמי, היום הסתיים וחזרתי הביתה, השמש הנעימה הציפורים מציצות הקלו מעט מה המצב רוח שלי, עוד יום קשה עבר ושוב אני לבד, אבל תמיד התנחמתי וזה שלום מקסים שלי מרגיע אותי ונתן לי המון כוח להתמודד בחברה אני ממש שמחה שהוא תמיד מקשיב לי ויש לו לב זהב קיוויתי שגם הפעם אוכל לדבר עם אבא ואספר לו מה עבר עליי ושוב הוא ישפע עלי הרבה חום ואהבה...

הגעתי הביתה, ואמי קיבלה את פני בחום ונחמי הכינה לנו שוקו. הרגשתי שאמא רוצה לומר לנו משהו לא רגיל, הבנתי שיש פה משהו יוצא דופן... מוישלה ישן במיטה עם החיוך המתוק שהפיג מעט את האווירה המתוחה... אמא התישבה על הכיסא במתינות ואמרה ברוך המאפיין אותה : חנילה! אבא לא מרגיש טוב..." אני הבנתי לבד שזה לא רק לא מרגיש טוב... ושאלתי את אמא בלחש ובחשש "רק לא מרגיש וטוב?" אמא חיבקה אותי ואמרה : "חנילה שלי אבא חולה קורונה".

"מה?" שאלתי בפחד, ידעתי שזה מסוכן ויש לאבא גם לחץ דם גבוה ואמא כל כך הקפידה על הכללים...עכשיו התברר לי למה היתה בבית אווירה מתוחה וסודית ואני חני הסקרנית הקשבתי לדיבורים בלילה.. "חיים במצב לא פשוט" "הוא איבד את ההכרה" "חולה קורונה" כאלו ועוד חצאי משפטים בוקעים מהסלון בלילה... הבנת שהמצב לא פשוט... אבל לא היה לי מה לעשות עם זה...

"אמא, לקורנפלקס יש טעם מוזר, ולמיץ תפוחים יש טעם של מים..." מה קורה פה? לקח לי זמן עד שירד לי האסימון, יש מצב שאני חולת קורונה! אמא אמרה : "חנילה כנסי לחדר אני מזמינה לך תור לבדיקה עוד שעה..." חיכיתי במתח ואז נשמעה הקריאה : חנילה את חולת קורונה!" מה? מי יודע כמה זמן אהיה בחדר לבד? נדהמתי! אמא נתנה לי מחשב לזום ופלאפון לתקשר עם חברות ולהפיג מעט את הבדידות... חשבתי על המצב שלי ושל אבא והחלטתי לכתוב לרבי...

הטלפון מצלצל... אני עונה, ולא מאמינה למשמע אוזני! מאחורי הקו לא עומדת אחר מאשר... חיה!

הלו? חנה? תקשיבי, שמעתי שאבא שלך לא מרגיש טוב והוא במצב קשה..
"כן"...בקושי הצלחתי להתאושש מההלם, וגם אני חולה המשכתי "יוויוו איזו מסכנה... יש משהו שאוכל לעשות בשבילך? שתקתי אולי כי ממש נדהמתי...
"חנה?" "כן" אמרתי וראשי חשב במהירות... תוכלי לבקש מבנות הכיתה לומר עליו תהילים?" "כן בשמחה!" אמרה חיה... הרגשתי שהרבי ממש מרגיש אותי ו"עובד" בשבילי... החלטתי שאני חייבת לעשות מעשה לרפואת אבא שלי.
התקשרתי ל-4 בנות מהכיתה ואמרתי להם שביחד נעשה חבורה ונתקשר לכמה שיותר אנשים שיאמרו תהילים לרפואת אבי, וכולם נרתמו ישר לעניין שראיתי שזה ממש משפיע והחלטתי לחשוב יותר בגדול... התקשרתי לאחד החברים של אבא שידעתי שהוא עובד במחלקת קורונה וביקשתי ממנו שמות של 10 אנשים שהם חולי קורונה בבית לבד והוא כמובן נתן לי... דיברתי עם בנות החבורה וכמובן שצירפנו גם את חיה וכל אחת התקשרה שני אנשים ושלחנו להם משהו מפנק והגיעו אלי הרבה טלפונים ואמרו שזה ממש החייה אותם! ואחרי שבוע אמא אמרה לי שיש שיפר גדול במצב והרגשתי שזה בזכות הרבי! אבא חזר!, שמחתי עד הגג ושחזרתי לבית הספר הייתי שמחה ומאושרת וחיה נהיתה חברתי הטובה!

נעמה מזרחי/ג-1

לפני שלוש שנים עברנו לבניין מעניין. בבניין גרים גם דתיים וגם לא שומרי תורה ומצוות, אנחנו המשפחה החב"דית היחידה. ההורים שלי החליטו לעשות בית חב"ד. למשל בפורים כל השכנים שלנו באו אלינו. אנחנו הזמנו מישהו שקורא את מגילת אסתר וחילקנו להם משלוח מנות. אני הרגשתי כיף מאוד. בנוסף לזה, כל יום שישי אני ואחים שלי הולכים לחלק נרות שבת וככה הבנות יכולות להדליק נרות שבת. ואז הן זוכות למצוה. אני מרגישה מאוד כיף לזכות אנשים אחרים למצות הדלקת נרות.

לסיכום

בית חב"ד זה מקום שמאפשר ליהודים להתעניין ביהדות ולהתחבר ליה בכל מצב.

אשרינו שאנו חסידים.

חבורת ממ"רם

מאת רחלי צפורה כהן/ ג1

אני בת 8, אח שלי הוא בכור אני תמיד רבה איתו והוא הקים את חבורת ממר"ם

ממר"ם זה ראשי תבות : מושקא, מנחם רחלי, ומנדל ובחבורה הזאת פותרת תעלומות וזה כיף.

גם אני פותרת תעלומות!!! כמו תעלומת האבן שכתוב עליה מילים שאנחנו לא מכירים אולי אפילו חושבים שכתוב עליה ובסוף בכלל לא היה כתוב! יום נעים אחד בחבורה שלנו החלטנו שאנחנו מדענים צעירים כדי להמציא. מכונת זמן. באמת המצאנו מכונת זמן!!

בשני הצדדים שלה היו פרחים ובפנים-כסא שבו האיש שנשלח בזמן! שלחנו את אבא של בת דודה שלי בזמן לשנה לפני היום הוא הגיע בזמן וסיפר להם שבקרוב מאוד תבוא הקורונה ונלך עם מסיכות כמו של רופאים. הם לא האמינו לו בכלל

....

מגישה: רבקה אורן ו-3

בתקופת הקורונה, הייתה ילדה בכיתה ו'. מושקי, קראו לה. מושקי הייתה אמורה לחגוג בת מצווה השנה. אבל בגלל הקורונה, האפשרויות, שממילא היו מצומצמות, הצטמצמו ליותר. מושקי תמיד חלמה על בת מצווה מושקעת מהחלומות, אך זה לא היה נראה באופק. בהתחלה היא באמת קוותה וניסתה להישאר אופטימית, אך עם הזמן כל ההתלהבות הזאת פשוט נגמרה. היא כבר לא תלתה תקווה בבת מצווה פחות או יותר שמחה ומושקעת. היא ואמה היו יושבות וחושבות מה אפשר לעשות בתנאים כאלו...

אמה הציעה כמה רעיונות דווקא דיי טובים, אך מושקי מייד פסלה את כולם. אמה ניסתה לשכנע אותה שהרעיונות האלו טובים, ויהיה לה בת מצווה אמנם קצת שונה, בגלל המצב, אבל העיקר שיהיה לה בת מצווה שמחה. אך מושקי-בשלה. לא תהיה בת מצווה וזהו. מבחינתה תאריך בת המצווה יהיה רק עוד יום שעובר.

עם הזמן מושקי הבינה שהיא דווקא כן רוצה בת מצווה מצומצמת ככל שתהיה. מושקי ואמה מייד החלו לחשוב על נושא המסיבה. לאחר מחשבה רבה, עלו כמה רעיונות, טובים יותר או פחות, האם וביתה החלו כבר מייד בתכנונים מעשיים. כמו: רשימת מוזמנים, משחק, מצגת, ביגוד, אוכל, קינוחים וכו'. בקיצור לא היה חסר דברים לעשות. תאריך הבת מצווה נקבע לה' באדר. יומיים אחרי התאריך המקורי. המסיבה כבר התחילה ממש לרקום עור וגידים.

הגיע יום המסיבה. מושקי קמה בבוקר ליום חדש. בבית אפפה אוירה חגיגית. כולם כבר היו ערים. הבנים כבר היו בדרכם לבית הספר, ולא שכחו לאחל למושקי מזל טוב, לפני צאתם. אמה לקחה יום חופש מעבודתה. ומושקי, ילדת הבת מצווה לא הגיעה כמובן, לבית הספר באותו היום.

מושקי התארגנה בזריזות והתפללה. לאחר מכן, היא ואמה הלכו לעיר לעיר לקנות ולסדר כמה דברים אחרונים לבת המצווה. השעות חלפו עברו להם. הזמן עבר באיטיות מציקה. הכל כבר היה מוכן. הגיעה השעה היעודה, שבה כל האורחים היו אמורים להגיע.

לאחר כ-10 דקות, האורחים הראשונים הגיעו, ותוך 3 דקות, כולם כבר היו בפנים. המסיבה התחילה באוכל ודיבורים. לאחר מכן, כשכולם התיישבו, היה אפשר להתחיל את התוכנית. מושקי הרגישה שמחה עצומה ממלאת את ליבה. היא לא רצתה לחשוב מה היה קורה אם לא הייתה מקשיבה לאמה, והיתה נשארת בשלה. מושקי הבינה שמכל תנאים חדשים, צריך להתאים את עצמינו אליהם, ולהוציא מזה את המיטב.

מגישה: שיינא דרור כיתה ה1

הקורונה הרוחנית,

בימינו חל הנגיף הטורדני "קורונה", אנו חיים על מסך "קורונה",
ה"בידודים", ה"סגרים" ובכלל ה-"מסכות", ה"קורונה" היא הסכת דעת
ממשית!

ה' מנסה אותנו, הוא רוצה לראות איך אנחנו מתגברים על הקשיים, אבל
ה"מכשירים" זה דבר אחר, ומאוד משמעותי. ה"מכשירים" ובכלל כל הדברים
שמקרינים קרינה הם נזק לגוף ולנשמה!!
אז איך מתגברים לרדת מהמכשירים זה מאוד קשה?! יש לזה כמה שלבים:
1. עוזבים את המכשירים (לפחות לשעה)

2. על המכשירים עולים רק ללמידה מרחוק 😊

את כל זה אתן עושות לא בשבילי אלא בשבילכן💖
את כל זה עושים כל יום למשך חודש, ותראו שהשתניתן!

להציל חיים/שילת שאער ג1

שלום , שמי שילת שאער. אני גרה ברחובות ולומדת בבית ספר חב"ד - אהלי
חיה מושקא בכיתה ג'.
רציתי לספר את הסיפור האישי והמשפחתי שלי.
הוא מהנה וגם חשוב.
ההורים שלי מלאכי ושלומית עובדים כרגיל, אבל, מעבר לזה הם גם מתנדבים
ללא שום תמורה.
אבא שלי מתנדב בכמה ארגונים :
א. ב"עזר מציון"
ב. בארגון שנקרא "ידידים" – זה ארגון מיוחד שעוזר לאנשים בדרכים אם הם
נתקעים בכל בעיה עם הרכב ולא מצליחים לטפל בזה לבד.
ג. בארגון נוסף מיוחד. הוא חובש בארגון "איחוד הצלה"
בארגון "איחוד הצלה" הוא מטפל בכל שעה ביום ובלילה , בשבתות וחגים
ומתי שמתאפשר ועוזר לאנשים שצריכים סיוע רפואי .
הוא אפילו ביצע החייאה על שני אנשים ובעזרת ה' הצליח להחזיר אותם
לחיים.
אנחנו מאוד גאים בו.
אמא שלי ראתה עד כמה ההתנדבות הרפואית חשובה והחליטה גם כן לעשות
קורס חובשות והיא עוזרת ומטפלת בהתנדבות גם כן בארגון "איחוד
הצלה "לאנשים שצריכים עזרה רפואית.
ההתנדבות הזו מאוד חשובה ומעניינת ואנחנו הילדים בבית משתדלים מאוד
לעזור להם.
כשאבא ואמא יוצאים לעזור למישהו שזקוק לסיוע רפואי אנחנו נשארים בבית
ומתנהגים יפה עד שהם חוזרים כדי שיוכלו לעזור כמה שיותר. באמצע היום או
באמצע הלילה אנחנו תמיד שמחים שהם עוזרים לאנשים אחרים.

הסיפור שאני רוצה לספר קרה בקיץ האחרון. אחרי כל הסגר הסכימו בממשלה שאנשים יצאו לטיולים מחוץ לבית וההורים שלי החליטו שניסע לצפון עם כל המשפחה שלנו לטייל בארץ.

מאוד התרגשנו מהנסיעה וארזנו מזוודה בשמחה ובכיף.

לאבא ואמא יש מכשירי קשר שתמיד משדרים בהם מקרים רפואיים ואם הם קרובים למקום הם מייד רצים לעזור, כמובן שההורים שלי לא שכחו לקחת את המכשירים יחד עם התיק הרפואי של "איחוד הצלחה" הם אומרים שתמיד חשוב לקחת את הציוד ואת מכשיר הקשר לכל מקום, כך יוכלו תמיד לעזור. כולנו התיישבנו באוטו והתחלנו לנסוע לכיוון הצפון, האוויר היה נעים ומושלם. מאוד נהנינו לראות את הנוף מבעד לחלונות אחרי כל כך הרבה זמן שהיינו בסגר בבית.

המון אנשים היו בכבישים, נעצרנו כמה פעמים בעומס תנועה ולא כל כך זזנו בדרך. כנראה שכל האנשים בארץ שמחו שאפשר סוף סוף לצאת מהבית והחליטו לטייל.

האמת, שאפילו כשנתקענו בפקק פתחנו את החלונות ונהנינו להביט החוצה לשדות ולכפרים בדרך. מזג האוויר היה נעים גם כן.

בגלל הקורונה התקופה של סוף השנה הייתה די משעממת.

כל הזמן כולם בבית, לומדים דרך הזום ובקושי פוגשים חברים או אנשים נוספים.

לכן זו הייתה תחושה מאוד נעימה לצאת החוצה, לנשום אוויר ולראות את הארץ היפה שלנו.

באחד הכבישים בדרך, פתאום מכשירי הקשר של אבא ואמא מצפצפים ומודיעים על תאונה בדרך, ממש בהמשך הכביש שאנחנו נמצאים בו.

ההורים שלי מייד הודיעו שהם בדרך לעזור.

לאבא שלי יש מנורות מהבהבות באוטו בצבע אדום שכשהנסיעה דחופה ממש וצריך להגיע הכי מהר שאפשר.

אבא הפעיל את המנורות לנסיעת חירום ונהג בזריזות וזהירות כדי להגיע למקום התאונה.

כשהגענו למקום אבא ואמא ביקשו מאיתנו לשבת בנחת ובסבלנות עד שיסיימו לטפל ובשום אופן לא לצאת מהאוטו.

הצלחנו לראות מבעד לחלון ששלוש או ארבע מכוניות התנגשו אחת בשנייה, ראיתי את אמא רצה לעזור לאישה שהחזיקה תינוק קטן בוכה וניסתה להרגיע אותם תוך כדי שבדקה שהם בסדר, אבא רץ עם תיק הציוד לרכב השני שבו ישבו משפחה שלימה שגם נסעו בדרך לטיול ומישהו נכנס ברכב שלהם מאחורה. לפי מה שהבנו אבא ואמא היו הראשונים שהגיעו לטפל בכולם מיד אחרי התאונה. אפילו האמבולנס עוד לא הגיע.

אחרי בערך 20 דק שאבא ואמא טיפלו באנשים ועזרו, הגיע אמבולנס לפנות את מי שנפצע והם חזרו לאוטו.

בדרך כלל אנחנו לא שואלים את ההורים שלנו מה היה במקרים הרפואיים כי הם כבר הסבירו לנו מזמן, שישנם פרטים שלא כדאי שנשמע כי זה לא נעים לאנשים שנפצעו ואין צורך שנדע מה קרה בכל מקרה. כשהם חזרו לאוטו המשכנו בנסיעה. אבא ואמא אמרו לנו כל הכבוד שישבנו כל כך יפה ובסבלנות באוטו עד שסיימו לטפל באנשים. מיד החלו בחיפוש חנות לקנות גלידה מרעננת לכולנו.

ההורים שלנו אמרו שכיוון שראינו את הרכבים השבורים כדאי שנדע שהקב"ה עזר וברוך ה' כל המשתתפים בתאונה יצאו בדרך נס כמעט ללא פגע.

אפילו התינוק הקטן חיך לאמא שלי כשהרגיעה אותו ואת אימא שלו. ממש שמחנו לשמוע שהם היו שם להרגיע את כולם מהבהלה כמה שניות אחרי התאונה ועזרו במה שאפשר עד שהאמבולנס פינה את מי שצריך.

המשכנו בדרך לצפון עם גלידה מתוקה ומוסיקה נעימה ברכב. לאמא שלי תמיד יש רעיונות ל"משחקי נסיעה" והצלחתי כמעט בכולם. ב"חי צומח דומם" בעל פה ובחידות שונות על הארץ.

המקום הראשון שהחלטנו להגיע אליו היה בטבריה. המשפחה החליטה להתרענן במקום של מים והגענו לחוף גינוסר בכינרת. שם יש ספורט ימי ושייט.

החנינו את הרכב. השמש בהחלט חיממה את הארץ הרגשנו שכולם זקוקים להשתכשך במים הקרים והנעימים.

אבא התחיל להוציא את התיקים מהבגאז' שפתאום מכשיר הקשר של הורי מצפצף. הגיע דיווח על טביעה של אדם באזור השייט בדיוק היכן שאנו נמצאים. ההורים שלי הודיעו שהם ניגשים לסייע ומהר ביקשו מדודים שלי לשמור עלינו כמה דקות ורצו עם התיק הרפואי למקום השייט.

אנחנו המתנו בסבלנות ליד החוף וכעבור רבע שעה ההורים שלי חזרו. כשהתחלנו להתארגן על החוף הגיעה משפחה לא מוכרת. אישה מבוגרת ושתי בנותיה וניגשו להוריי. הם הודו להם מקרב לב ואמרו שאבא שלהם הוא האדם שכמעט טבע.

הם סיפרו שהוא קפץ למים ובגילו הלא צעיר זה לא היה רעיון מוצלח. הוא פתאום נחנק כיוון שבלע הרבה מים ולא הצליח להתרומם מהשחייה. מאוד נבהלנו ודאגנו לאבא שלנו מתחת למים, הם סיפרו, התחלנו לצעוק אליו ולסמן שמישהו יבוא לעזרה.

פתאום לרגע הוא התאושש ושחה בקושי לחוף מותש ועם קושי לנשום. מהר ניגשנו אליו והתקשרנו לאמבולנס. ההורים שלי הגיעו תוך פחות מדקה לעזור, נתנו לו חמצן והצליחו לייצב את המצב שלו. רק אחרי עשר דקות הגיע האמבולנס.

כרגע אבא שלהם מרגיש טוב ומפונה לבית החולים להמשך בדיקות אבל הם הגיעו לומר לאבא ואמא שלי תודה רבה שסייעו והגיעו כל כך מהר לתת לו חמצן ולהחזיר לו את הנשימה הסדירה, אחרת, היה נחנק ולא מתאושש. כשהם ראו אותנו בצד הם אמרו: "אתם הילדים של החובש והחובשת"? ענינו להם שכן.

והם אמרו: ההורים שלכם גיבורים ומצילי חיים אבל.. אתם ממתינים כל כך יפה ובסבלנות ועוזרים להם.. אז אתם גיבורים ומצילים חיים לא פחות!" חיבקנו את אבא ואמא ושמחנו בהם והם הבטיחו שהטיול הזה יהיה כל כך מיוחד כי זה טיול שגם מקבלים ונהנים וגם לא פחות חשוב: נותנים לאחרים. אז.. זה הסיפור שלי.

מקווה שנהניתם לקרוא אותו.
ורק בשורות טובות לכולם.

סיפור ט"ו בשבט/תהילה קמנסקי ג-3

ט"ו בשבט אחד ישבו 10 בנות מכיתה ה' בבית ספר "בית רבקה" הם היו מאד עצובות מכיוון שהעצים בחצר לא פרחו, ההפסקה נגמרה והמורה חזרה לכיתה וראתה שרוב הכיתה מאד עצובה, המורה מאד נבהלה ושאלה "מה קרה"? והבנות ענו: היום ט"ו בשבט והעצים בחצר לא פרחו ולכן אנחנו עצובות. המורה אמרה שיש לה רעיון. בואו ננסה לשמח את העצים ונשיר להם שירים. הכיתה יצאה עם המורה והתחילו לרקוד ולשיר להם שירים. הם רקדו ושרו לעצים ופתאום ילדה אחת צעקה "תסתכלו, תסתכלו, העצים פורחים" כולם הסתובבו בהתרגשות והסתכלו על העצים שהחלו לפרוח כולם היו נורא שמחות שעכשיו הם יודעות מה לעשות בשנים הבאות.